

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵਾਲੀਅਮ X]

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਡੀ. ਮੀਟਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1955 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 44-ਡੀ

1956

23 ਨਵੰਬਰ

ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ (ਅਪੀਲੇਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ) ਐਕਟ (1950 ਦਾ XLVIII)—
ਸੈਕਸ਼ਨ 29—ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ, ਜਦੋਂ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ—ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ
ਖਿਲਾਫ ਅਵਾਰਡ—ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਲਈ ਗਈ ਅਪੀਲ—
ਅਪੀਲ ਲੰਬਿਤ—ਵਪਾਰਕ ਭਾਰੀ ਘਾਟੇ ਵਿਚ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਮਿਲਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।
ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ
ਬਰਖਾਸਤਗੀ।

ਇਹ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜੁਰਮ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ
ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਹੈ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼
ਨਿਆਂ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੇਨਸ ਰੀਆ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
ਮਨੋਰਥ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ
ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ
ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ
ਦੁਆਰਾ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ
ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ
ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਅਣਇੱਛਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਉਪਾਅ ਨੂੰ
ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਸਜ਼ਾ
ਰਾਜ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਸਰਨ ਦਾਸ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ
ਅਪੀਲ। ਮਿਤੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ. 1955, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨਾ।

ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰੰਗ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.—ਇਹ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ
ਅਪੀਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਅਪੀਲੇਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ) ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ
29 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਚਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਕਰਾਊਨ ਫਲੋਰ ਮਿੱਲ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਪੈਂਡਿੰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਫਲੋਰ ਮਿੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ 87 ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮਿੱਲ 12 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੀ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ 87 ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਖਤਮ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਚਾਰਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਤਗ਼ਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਚਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜੁਰਮ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਹੈ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨਿਆਂ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਨੋਰਥ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਲ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਲ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੋਨਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਮਿੱਲ ਦੇ ਵਿੱਤ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਿਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਮਾਰਚ, 1954 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1952-53 ਵਿੱਚ ਮਿੱਲ ਨੂੰ 51,645 ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ (1953-54) ਵਿੱਚ 89,372-10-0 ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੰਕੜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੈਲੇਂਸ ਸ਼ੀਟਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਨੇ ਅਨਾਜ ਘਟਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਕਣਕ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਮਿੱਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਚੱਲਣ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਲਗਾਤਾਰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ

ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਏ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ 1 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਡੇਰੇਸ਼ਨਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲਾਤ ਅਚਾਨਕ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ। ਮਿੱਲ ਇੱਕ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ 87 ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੀਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਓਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by: Vikas Nabh